

Ketabton.com

لیکوال ادریس ساحل ساپی

ناول

وسلواله

بسم الله الرحمن الرحيم

پیل

ډز شو یوه انجلی چی مخ یی په
نقاب پوښلی و او پوځی دریشی یی
اغوستی وه د کلی د خاورو په خړه
کوڅه کی ور غښته تر شا یی لس متره
لری دری کسان چی سپینی جامی یی
اغوستی وی او منډي یی وهلی ودریدل
!

یو وویل:

- ولگیده ؟

دوهم وویل:

- داسی ښکاری لکه چې لگیدلی وی !

لومړی وویل:

-قومندان صیب پام خو دي دی نښه می
ښه ده ؟

دوهم وویل:

-مجبور یی چی ویولی دا ستا مسلک
دی

قومندان وویل

- دا د الله رحم و چی یوه مرتده مو بله
هم مرداره کړه!

انجلی خپلی گوتی وښوځولی هڅه یی
 وکړه پاڅیری په خپته کې یی شدید درد
 احساس کړو تیره شوی صحنه یی لکه
 فلم د سترگو تیره شوه د وسلوالو خبری
 یی تر غوړو شوی خپل نازک لاس یی
 خپتی ته نږدی کړ لاس یی تود شو
 وروگتل یی سرو وینو باندی ککړ و بیا
 یی لاس توفانچی ته وروړاندی کړ په
 سخته یی لت کش کړ په بل مخ واوښته
 په منځ کس یی نښه برابره کړ ډز شو د
 سړی د تندی سرو وینو داره وکړه د ډز
 سره انجلی ورغښته هغه ځای چی دا
 پری پرته وه څرو دورو ونیو بیا یی
 لت کش کړ بل ډز د ښی لوری کس په
 پښه ولگید دریم کس پروت وکړ انجلی
 په سختی پاڅیده او په کوڅه کی یی
 منډه کړه سړی راپاڅید قومندان ته یی
 وگتل له سره یی وینی روانی وی دویم
 کس ته یی وگتل په پښه لگیدلی و
 دواړو ځگیروی کول

ولار کس وویل :

-حسنة ته خپله پښه په خپل رومال وتره
زه به په خپل رومال د قومندان صيب
سر وترم حسن سر د خا په بڼه و خوځو
او وویل:

- ابو الیاسه قومندان صيب بچ دی ؟

ابو الیاس وویل :

-حسنه لگيدلى په پښه يى او کار دې
 ماغزه نه کوي زه خو څه ډاکټر نه يم
 حسن غلى شو ابو الياس مخابره
 راواخيسته خبر يى ورکړ چى انجلۍ
 وتښتیده قومندان صيب او حسن زخميان
 دى قومندان صيب حالات خراب دى
 زر مرسته راوليږي د هغه لورى ډاډ
 ورکول شو انجلۍ په سختۍ د خپل ژوند
 د ژغورلو لپاره کلي تنگو کوڅو کى
 پنځه دقيقى منډه ووهله او ځان يى د
 جومات خواته ورسو جومات د کلى په
 کوز سر کى جوړ و چى خواته يى د
 اوبو ډکه وياله بهيده د ويالۍ د پاسه يو
 متر په اندازه پل و اخواترى بيا تر
 سرکه د جوارو شنه پټۍ ولاړ و د
 جومات په دروازه کى دوه ځوانان
 ناست و يو يى اولس کلن خو بل تر دى
 مشر ښکاريده په غالب نظر نولس کلن
 به و انجلۍ منډه وهل بس کرل خو مزل
 يى تيز کړ په ټپ ځاى کى يى شديد درد

احساسو مرال یی لور کر په بیر ه د
جومات له خوا تیره شوه په پل واخوته
او د جوارو په پتو کی په هغه پولو چی
تر پاخه سرکه تللی وی روانه شوه
اولس کلن حوان دویم ته وویل

- رضوانه دا انجلی یی لکه چی ویشتلې

رضوان وویل :

-هو جلاله هغه لږ مخکې چی پزی
وشوی هغه به یی په دی کری وی کنه

جلال وویل:

- رضوانه راءه مرسته به ورسره
وکړو!

رضوان وویل:

- ځان ته مشکل مه جوړوه که مرسته
ورسره وکړو او څوک خبر شي بېگانه
ته به مو د کور دروازه وټکيري په
زور به مو د کور څخه وباسي او
دومره به مو ووهي چي بيا به د پوځي
نوم هم په خوله نه اخلو انجلي د پټو په
پولو د څه مزل وروسته پاڅه سرک ته
ورسيده څو موټري تيري شوي انجلي د
ودريدو اشاره ورکوله خو هيڅ موټر نه
ودريده اخر چا ولي خپل ژوند په خطر
کي اچوو يوه انجلي چي مخ يي پټ دی
پوځي دريشي يي اغوستي زخمی ده
هيڅ محرم هم نه لري نو دا خو خپله
ځان ته فساد جوړول و انجلي فکر په
مخه کړه له ځان سره يي سوچ وکړ که
دلته ودرېزم خامخا به وسلوال راشي
غوره لاره دا ده چي تر يو ځايه پياډه
لاره شم انجلي په ورو ورو قدمونه
واخيستل د تلو طاقت يي نه درلوده شل
متره لار يي په سختي ووهله نوره په

خپل حای کیناسته سر پری وڅرخید د
سرک پر غاړه پریوته بانه یی سره
وروستل د سترگو په منځ کی تور گاتی
پټ شو او بی هوشه شوه هلته لس
وسلوالو ځانونه راوړسول د راغلو
کسانو قومندان وویل:

- انجلی څه شوه ؟

ابو الیاس وویل :

-هغه مو وویشته مونږ فکر کاوه چی
مړه ده خو هغی پر مونږ ډزی وکړی
او وتښتیده

قومندان وویل:

-کوم لوری ته لاړه ؟

ابو الیاسه د جومات لوری ته گوته
ونیوله وویل :

-همداسی لاره هغه غواړی چی حان
پاخه سرک ته ورسوی قومندان هغه
حای ته ورغلی چیرته چی انجلی
لگیدلی وه وروکتل بیا یی غږ کړ
ممتاز ه سبحانه او ضیاء دینه انجلی
لگیدلی په منډه لار شی تعقیب یی کړی
ډیره به نه یی تللی دری خوانانو په
کوڅه کی منډی کړی

قومندان وویل:

- هلی نو قومندان صیب راواخلي چی
کمپ ته یی بوځو دوه خوانانو قومندان
په راوړی کت کی واچوو او حسن یی
بل کت کی واچوو کتونه یی جگ کړل
او روان شول

يو کس غږ کړ زخمی یی راوړ د
روغتون په دالان کی سراچه موټر
ودرید دوو کسانو تذکره وروړه ډاکټر
حان تر ټپی ورورسو موټروان ته یی
وویل :

څه وخت لگیدلي؟

موټروان وویل:

- وختی لگیدلی ډیره وینه یی حایی
کړی

ډاکټر وویل:

- په کوم حای لگیدلي؟

موټروان وویل :

-خپته کې

ډاکټر وویل :

-تاسو یی خپلوان یاست؟

موټروان وویل :

-نازه یی نه پیژنم چا ویشتلی وه په
سرک پرته وه ما هم د انسانی همدردی
له مخی تر روغټونه راوړسوله

ډاکټر وویل :

سمه ده یعنی دا ټپی انجلی سره
تاسو هیڅ تراو نلری؟

موټروان وویل:

-هو ډاکټر صيب

ډاکټر وويل:

- چا ویشتلې ؟

موټروان وويل :

-نه پوهیږم بس چی ما ولیدله بی
هوشه وه ډیره وینه تری تللی وه

ډاکټر وويل :

-کورنی یی پیژنی؟

موټروان وويل:

-نه ډاکټر صیب خو یو دستکول
ورسره و کیدای شی هغه کې په
اړه بشپړ معلومات وی

ډاکټر بڼه وویل او عملیات خونی
ته ننوت پنځلس دقیقې وروسته
روغتون ته د پولیسو رنجر ننوت
قومندان او یو عسکر تری
رانبکته شول او موټروان
همغسی په کی ناست و قومندان
او عسکر په پوښتنه ځان تر
عملیات خونی ورورسوو
موټروان لا انتظار کاوه

عسکر وویل :

-دلته یی یوه زخمی انجلی
راوړی وه؟

موټروان وویل:

- هو هغه ما راوړه

عسکر بله پوښتنه کوله چی
نرس راووت او د وینې بانک په
لور لار موټروان د عسکرو
پوښتنو ته ځواب ورکوو چی
نرس بیرته راغلی

وویل:

- وینې ته اړتیا ده خو بانک کی
نشته !

موټروان وويل:

- کوم گروپ وينه ؟

نرس وويل:

- منفي وو وينه

عسکر وويل:

- زما د وينی گروپ منفي وو
دی زه به وينه ورکړم

قومندان وويل:

- ته ډاډه يی ؟

عسکر وويل:

- هو هغه هم زمونږ په څير يو
پوځي ده بس زه وينه ورکوم

نرس وويل :

-له ما سره راشي عسکري
لابرتوار ته بوتلو څه وخت
وروسته نرس وينه عمليات
خونی ته وروره خو دقيقی
وروسته عسکر هم راغلی

قومندان وويل :

-حالات دی څنگه دی؟

عسکر وويل :

-اوس بنه يم د ويني ورکولو سره
عادت يم مشکل راته نه پېښيري

بيا يي وويل :

-څنگه شو موټروان؟

قومندان وويل :

-هغه ملامت ندي يواځي مرسته
کړي د انجلي په اړه په هيڅ هم
نه پوهيري

عسکر وويل:

- د خو به نه وي ویشتلې؟

قومندان وويل :

-نا که د ویشتلی وی بیا یی
روغتون ته نه راوړه

عسکر وویل :

-کوم سند خو به د انجلی سره
وی د هغی به یی پیدا کړو؟

قومندان وویل:

- موټروان وایی چی یو دستکول
یی درلود کیدای شی په هغی کی
کوم سند وی!

عسکر وویل:

- خبر دی ورکړی چی د پېښی
حای ته کسان د خیرنی لپاره
ولیري؟

قومندان وویل :

-پېښه د مخالفینو په سیمه کی
پېښه شوی نو مونږ نشو کولای
چی هلته لاړ شو بل دا یوه پوځی
ده او پوځی دریشی هم لری
کیدای شی د مخالفینو لخوا ویشتل
شوی وی

عسکر وویل:

- زما خو بیخی دی خبری ته
سوچ نه و

قومندان وویل :

-ته یو عسکری باید هر څه ته
دی فکر وی تر څو کامیابی
حاصله کړی که نه تل به ناکامه
یی

عسکر وویل :

-هو، ته صحیح وایی هره
ستونزه باید د هر لوری وسنجوو
او فکر پری وکړو

قومندان د تاييد په بڼه سر
 و خوځو بيا دواړه د عمليات
 خونى تر څنگ پر تو چوکو ته
 کينا ستل عمليات اوږد شو
 قومندان ناراسته کيدو اخر پاڅيد
 او روغتون کى يى قدم وهل پيل
 کړل بيا يى جيب ته لاس کړ
 پيسى يى تړى راواخيستى عسکر
 ته يى ونيولى وويل ورشه شربت
 راوړه نور مى زړه راتنگ شو
 عسکر د پيسو نه اخيستو ست
 وکړ خو قومندان ورته لاس کى
 کينودى عسکر لاړ او شربت
 يى راوړ قومندان او عسکر
 شربت په مزه مزه وڅکه

عسکر وويل:

- قومندان صیب د موټروان
ادرس دی اخیستی ؟

قومندان وویل:

- هو تری اخیستی می دی کله
چی خپل ادرس راکړ بیا می
روخت کړ

عسکر وویل :

-بڼه ده صرف ادرس پی وی بیا
وروسته ستونزه پیدا نشی !

قومندان وویل:

- ادرس می د تذکری له مخی
تری اخیستی

د عملیات خونی دروازہ خلاصہ
شوه ټپي انجلي چي مخ يي ورته
پټ کړی و بلی خونی ته پوره
قومندان او عسکر وړپاڅيدل د
ډاکټر سره يي ستړی مشی وکړه
بيا يي وويل :

-هغه انجلي چي تاسو يي اوس
عملیات ترسره کړل د زخمی
کیدو په پار زه دلته راغلی يم تر
څو دا خبره وڅیرم !

ډاکټر وويل :

-سمه ده ویی څیره

قومندان وويل:

-سمه ده دا انجلی څوک ده ؟

ډاکټر وویل :

-تاسو خو له ما مخکې
راورسیدی او پوښتنه له ما کوی
زه څه پوهیږم دا مسولیت ستا
دی چی ووايي؛ دا انجلی څوک
ده ؟

قومندان وویل :

-بېننه غواړم زما پوښتنه ناسمه
وه اوس یی حالت څنگه دی ؟

ډاکټر وویل:

- بڼه ده څه موده وروسته به په
هوش راشي

قومندان وويل :

-سمه ده مننه چي دومره تکليف
مو وويسته

ډاکټر وويل :

-دا زما مسوليت دی چي هر
ناروغ سره تر خپل توان مرسته
وکړم

قومندان وويل :

-زمونږ لومړنۍ څيړنې ثابته کړه
چي انجلۍ سره يو دستکول و ؟

ډاکټر وويل :

- هو يو دستکول ورسره و

قومندان وويل:

- هغه دستکول مونږ ته راکړی!

ډاکټر وويل :

- هغه په وينو ککړ و مونږ کثافت
دانی ته و غورځوو

قومندان وويل:

- سمه ده هغه شيان چی دستکول
کی پراته و مونږ ته یی راکړی!

ډاکټر وويل :

-دستکول شر و د انجلی سره
هیڅ هم نه و هغی پوځی دریشی
درلوده مگر وسله هم ورسره نه
وه

قومندان وویل:

- سمه ده مونږ غواړی انجلی
ووینو د هغی تحقیق وکړو او
هغه تالاشی کړو

ډاکټر وویل:

- لومړی دا زمونږ د روغتون
 قانون دی چی هیڅوک نشی
 کولای چی د پایوازی د اجازی
 پرته د یوی انجلی سره لیدنه
 وکړی او که انجلی اجازه
 ورکړی نو بیا سمه ده لیدلی شی
 او د روغتون قوانینو نه وراخوا
 بیا زه اجازه نه درکوم چی تاسو
 هغه انجلی تالاشی کړی او یا
 تری تحقیق وکړی ځکه دا کار د
 افغانیت د اصولو خلاف عمل دی
 مونږ ټول پوهیږو اسلام د
 نامحرمی بنځی سره د سړی لیدل
 منع کړی دی مگر د ضرورت
 په مهال لیدلی شو خو دا هیڅ
 ضرورت ندی کله چی په هوش

راغله هغه وخت به تری زه
معلومات وکړم پایوازی ته به یی
خبر ورکړم بیا به ټول معلومات
تاسو ته درکړی

قومندان وویل :

-که انجلی تر هغی وخته
رخصت کړی ؟

ډاکټر وویل :

-پنځه کاله وروسته راشه زما پر
خای د بل کس څخه د هغی
انجلی په اړه معلومات و غوره
معلومات به یی درکړی دا هر
څه په دوسیه کی لیکل کیری او
دوسیه دلته پرته وی او تاسو ولی
دومره وختی راغلی یاست د
انجلی د لگیدو مخکی مو ځانونه
رارسولی ؟

قومندان وویل:

- مونږ د موټروان په هکله
راغلی و تر څو تحقیق تری
وکړو

ډاکټر وویل :

-سمه ده کله چی انجلی په هوش
راغله مونږ به تاسو ته خبر
درکړو تر څو خپل تحقیقات
ترسره کړی

قومندان وویل :

-سمه ده ډاکټر صیب مونږ به
ستاسو د خبر په انتظار یو

بیا یی یو کاغذ راواخیست څه
شمیری یی پری ولیکلی ډاکټر ته
یی ورکړ وویل :

-دا زما لمبر دی بیا له ما سره په
تماس کې شه ډاکټر کاغذ
واخیست سرتاسری نظر یی پری
تیر کړ بیا یی وویل :

-سمه ده قومندان صیب قومندان
خدای پامانی واخیسته او د
روغتون څخه خپل مرکز ته
روان شو ډاکټر داسی اوږد
اسویلی وویست لکه یو زده
کونکی چی د ریاضی امتحان
کی د بنوونکی پوښتنو ته مثبت
ځوابونه ورکړی بیا خپلی خونی
ته لار

ساعتونه تیر شول نرس د ټپی
انجلی خونی ته راننوت
پیچکاری پی په سیروم کی
واچوله انجلی خپلی غټی سترگی
خلاصی کرلی په سپین چت پی
سترگی ولگیدی سر پی کورن کر
نرس بله پیچکاری سیروم کی
لگوله انجلی تیره صحنه سترگو
ته ودرید نرس وروگتل انجلی په
خپلو غټو سترگو نرس ته وگتل

ورو پی وویل :

-زه چیرته یم ؟

نرس وروگتل د انجلی رنگ زیر
و په سر یی تور تگری پروت و
پراخه مخ یی خیری ته ښکلا
وربینلی وه

نرس وویل:

- تاسو په روغتون کی یی

انجلی وویل :

-د کوم خای په روغتون کی ؟

نرس وویل :

-د بنار په روغتون کی انجلی
 بیرته چت ته وگتل بیا یی سترگی
 خپل لاس ته واړولی په سپین
 نازک لاس کی یی د سیروم
 راغلی ستنه لگیدلی وه په پښو
 یی سپینه روجایی پرته وه نرس
 روان شو دروازه یی پرانیسته د
 انجلی شور تر غوږو شو باوری
 شوه چی په روغتون کی پرته ده
 خو دقیقی وروسته دروازه
 پرانیستل شوه د جگ قد خاوند
 کابو اته ویشټ کلن حُوان چی
 چپنه یی پر تن وه او پراخه مخ
 ته یی سپین رنگ ښکلا وربښلی
 وه راننوت انجلی وروگتل ډاکټر
 یی خواته راغلی

وویل:

-اوس مو طبیعت خنګه دی؟

انجلی وویل :

-ښه یم یواځی لږ درد لرم

ډاکټر وویل:

- زه به نرس ته دوا ورکړم تر
څو یی درته راوړی انجلی څه
ونه ویل

ډاکټر وویل:

- زه یوه پوښتنه لرم تاسو څوک
یاست؟

انجلی وویل:

- افغانه

ډاکټر موسک شو بیا یی وویل:

- زما مطلب دا دی چی ستاسو
نوم څه دی؟

انجلی وویل

-ستا زما د نوم سره څه؟

ډاکټر وویل:

- دا روغتون دی او مونږ باید
ستاسو معلومات ثبت کړو

انجلی وویل:

-زه یو پوځی یم او ماته دا اجازه
نشته د ځان په اړه چاته
معلومات ورکړم

ډاکټر وویل:

-کله چی تاسو راوړی پولیس
راغلل هغه به له تاسو تحقیق
وکړی نو که چیرته دا ډیره مهمه
وی چی تاسو څوک ونه پیژنی
نو د ځان غمه مو وخوری

انجلی وویل:

- زه یی ولیدم

ډاکټر وویل :

-ما اجازه ورنکړه خو هغوی
ویل چی مونږ بیا راځو که تاسو
خپل کوم خپلوان راوغواړی دا
به ډیره ښه وی

انجلی وویل:

- زه خپلوان څنگه راوغواړم

ډاکټر وویل:

- خو زنگ ووهی

انجلی وویل :

-ما سره یو دستکول و؟

ډاکټر وویل :

- چا ته څه مه وايي خو هغه
دستکول ټول اسناد له ما سره دي
ما هغه د پوليسو پټ کړل

انجلي وويل:

- تاسو زما په اړه پوهيږئ

ډاکټر وويل:

- ستاسو دستکول کي ستاسو ټول
معلومات پراته و تاسو څوک
يې؟ چا ته کار کوي؟ او ان څو!

انجلي له ډاکټر څخه خبره ونيوله
وويل:

-ډاکټر صیب بل څوک خو به مو
نه وی خبر کړی ؟

ډاکټر وویل :

-نا

انجلی وویل :

-سمه ده خو پام کوی هغه اسناد
باید هیڅوک ونه وینی

ډاکټر وویل:

- سمه ده هغه اسناد زما سره دی
زه یی اوس تاسو ته راوړم

انجلی وویل :

-سمه ده ډاکټر ووت او انجلی
فکرونو په سر واخیسته که ډاکټر
دا اسناد چا ته ښکاره کړی یا چا
ورسره لیدلی وی انجلی همدی
فکرونو په سر اخیستی وه له
خان سره یی دعاوی کولی او له
الله ج یی غوښتل چی نجات
ورکړی لس دقیقې وروسته ډاکټر
راغی یو پلاستیک ورسره و
وویل:

- هغه نور اسناد می درته د خان
سره پټ ایښی کله چی
رخصتیدی بیا به یی درکړم
کیدای شی عسکر یی درسره پیدا
کړی ستونزه به درته جوړه شی

انجلی وویل:

- ډاکټر صیب که هغه اسناد هر
چاته بنکاره کړی ځان ته به دی
زیان رسولی وی

ډاکټر وویل:

- سمه ده نه یی بنکاره کوم دا
اسناد مو واخلي انجلی اسناد
واخیستل فوځی کارت تذکره او
نور مهم شیان په کی پراته و
ډاکټر جیب ته لاس کړ له جیب
څخه یی ای فون موبایل
راوویست ورته ونيو

وویل:

- ما يی کوډ ندى خلاص کړی

انجلی وخنډل وویل:

- ندى شو خلاصولی ځکه اوس

داسی وایی

ډاکټر وویل:

-ما ستا اسناد د خوند لپاره ندی
 گتلی مونږ که د یو چا عملیات
 ترسره کو باید ځینی اسناد مونږ
 ته لاسلیک شی دوهم ما غوښتل
 ستاسو کوم خپلوان دلته راشی تر
 څو د کومی ستونزی پېښیدو
 وخت کی وی اوس تاسو یو
 څوک راوغواړی تر څو د
 عسکرو کیسه ختمه کړی انجلی
 موبایل خلاص کړ د موبایل په
 سکرین د طبیعت یو ښکلی
 عکس و په سپینو اوبو کی په
 آبی غر سپینی واوری په اسمان
 کی ځای ځای وریځی او د اوبو
 شاوخوا شنه بوټی ښکاریده
 انجلی د زنگونو ځای ته ورغله

چا ته یی زنگ ووهه د هغی
لوری اواز راغلی

-بلی

انجلی سلام وکر

مقابل لوری سلام واخیست بیا
یی وویل :

-مریم خیرت خو دی؟

مریم وویل :

-زبیره د بنار روغتون ته راشه

زبیر وویل :

-ولی خیرت خو دی روغتون کی
څه کوی؟

مریم وویل :

-ټپی شوی یم

د زبیر ورخطا غږ راغی کله
چیرته ؟

مریم وویل :

-دا خبری به بیا وروسته کوو
خو پولیس د تحقیق لپاره راځی

زبیر وویل :

-د پولیسو خبره اسانه ده مریم
ډاکټر ته اشاره وکړه ډاکټر پوهه
شوی چی مریم کومه خاصه
خبره کوی نو د خونی د باندی
ووت

مریم وویل:

- زبیره زما ټول اسناد او
وروستی څلور پلانونه ټول ډاکټر
گتلی

زبیره ورخطا شو وویل:

- څنگه یی گتلی چا ته خو به یی
ویلی نه وی؟

مریم وویل :

-نا تر دی دمه خوی ویلی ندی
ډاکټر ښه سړی ښکاری پام دی
وی څه ورته ونه وایی که دا نه
وی اوس به ټوله نړی خبره وی

زبیر وویل :

-سمه ده زما د درتګه پوری
حالاتو ته ګوره

مریم وویل:

- سمه ده بندوم یی خو ډاکټر
احمدالله نومیزی کله چی راغلی
بیایي د همدغی نوم له لاری پیدا
کړه

زبیر وویل:

-سمه ده موبایل بند شو مريم
موبایل ته وگتل او ه شپيته سلنه
چارچ يی درلود ډير و ډاکټر
پوهه شو چی خبری یی بس
کری راننوت

مريم وويل:

- ستاسو نوم می وربنودلی کله
چی راغلی پاتی اسناد هغی ته
وسپاره او دلته یی راوله

ډاکټر وويل :

-سمه ده خو رنگ مو بيا زیر
شوی دی درد خو نلری؟

مريم وويل:

- لږ څه درد خو لرم خو دومره
ندی

ډاکټر وویل :

-سمه ده زه درمل رالیرم مريم د
بڼه په بڼه سر و خوځو ډاکټر
ووت مريم شاوخوا وگتل په
دیوال خړیدلی ساعت ته یی
وگتل ستن یی په لس بجو ولاړه
وه د سر لوری ته یی وگتل د
اکسیجن ډبه پرته وه بیا یی
سترگی پټی کړی خو دقیقې
وروسته یی څه په ذهن کی
وگرځیدل موبایل راواخیست
زنګ یی ووهو د هغی لوری
نارینه اواز راغلی

-سلام عليكم لورى

مریم وویل:

-و عليكم السلام پلاره څنگه یی

پلار یی وویل

-ښه یم لوری ته څنگه یی؟

مریم وویل :

-ښه یم پلاره مور او ورور می
څنگه دی ؟

پلار یی وویل

-ښه دی شکر دی

مریم وویل :

-پلاره معاش می اخیستی
درلیکلی می دی

پلاری وویل :

-سمه ده لوری تا تری حان ته
پریشودی

مریم وویل:

- هو پریشی می دی

پلاری وویل:

-لوری هغه د گل محمد صراف
سره به وی نو

مریم وویل:

- هو پلاره هغی ته می وریگی
ورشه او مور ته زما سلام وایه

پلاری وویل:

-سمه ده

خدایي پامانی یی واخیسته
 موبایل بند شو د مریم سترگو ته
 یی کورنی ودریده په سرطان
 ناروغی اخته پلار په پښو گوډ
 ورور او غم وهلی مور یی د
 سترگو یی پر مخ اوښکو لیکه
 جوړه کره او د گریوان په لوری
 داسی کډوالی شوی چی بیا به
 خپل کور ته هیڅکله راونه
 گرځی څه وخت یی وژړل
 دروازه پرانیستل شوه مریم زر
 خپل لستونی پر سترگو راکش
 کړ نرس خونی ته ننوت یوه
 گولی او اوبه یی مریم ته ونيولی
 وویل :

-ډاکټر صيب راځي

مريم گولي تری واخيسته خوله
کی یی واچوله د اوبو څو غړپه
یی ورپسی وکړل گولي د خولی
څخه ستوني او له هغی حایه
معدی ته مهاجره شوه نرس لار
زبیر نیم ساعت وروسته د
روغتون په واټونو گرځیدو د یو
څوکیدر یی وپوښتل :

ډاکټر صيب احمدالله چیرته دی ؟

څوکیدر لاس بنی لور ته اوږد
کړ وویل:

-اوس هاغی وات ته ننوت زبیر
لنډه مننه وکړه څوکیدر څه ونه
ویل زبیر چټک قدمونه واخیستل
او وات ته ننوت په وات کی یو
ډاکټر ښکاریده زبیر ورغږ کړ
ډاکټر ودرید زبیر په بیره ورغلی
وویل :

-ډاکټر صیب ښنه غواړم چی
مزاحمت می وکړ

ډاکټر وویل:

-کومه خبره نشته څه مو ویل ؟

زبیر وویل :

-ډاکټر احمدالله می په کار و

ډاکټر وویل:

- زه یم

زبیر وویل:

- ته یی؟

ډاکټر وویل:

- هو زه یم؛ ولی؟

زبیر وویل:

-زه د مریم پایوازی یم

ډاکټر وویل:

- تاسو زبیر یی؟

زبیر وویل:

- هو

ډاکټر وویل :

-راځه

ډاکټر زبیر د هغی واک څخه
وویست او بل واک ته ننوتل د
واک اخر سر ته خونی ته یی
بوت دروازه یی خلاصه کړه
حیران شو سر ته یی توپانچه
نیول شوی وه

زبیر وویل:

-مریم زه یم زبیر

مریم توپانچه بنکته کره وویل:

- بیننه غوارم زبیر وروړاندی
شو روغبر یی ورسره وکر

ډاکټر وویل:

- زه به اسناد راوړم

زبیر وویل:

- سمه ده

ډاکټر ووت

- زبیر د مریم وپوښتل څنگه ټپی
شوی مریم ټوله کیسه ورته وکړه
زبیر وویل اوف د خدای بنده خو
ماته به دی ویلی و زه به هم
درسره تللی وم او چی بیا لگیدی
ما ته دی ولی خبر نه راکوو؟

مریم وویل :

-وخت راسره نه و کسان راپسی
و

زبیر وویل:

- اوس د الله شکر دی چی
ژوندی یی

مریم وویل :

-د ډاکټر ستونزه حل کړه ورسره
وغږيزه

زبیر وویل:

- سمه ده اول خو دا متل د غر د
پاسه لار وی خو بیا که په دی
ونه شو کږی خولی په سوک
سمیری

مریم وخنډل په شونډو یی سره
سرخی راغله ډاکټر راننوت په
یوه خلطه کی یی اسناد اچولی و
ټول یی زبیر ته ونيول

زبیر وویل:

-ډاکټر صیب تاسو په خبره
پوهه سړی بنکاري له تاسو هيله
کوم خپل ژوند وژغوري

ډاکټر وويل:

-پوهه نشوم څنگه ؟

زبیر وويل:

- که دا رسوا شی زه رسوا کيږم
او زه هغه سړی هم نه بینم چی
زما په رسوایی کی صفر اشاره
یو سلنه برخه هم ولری

ډاکټر وويل:

- که ما رسوا کولی اوس به مو
 دا اسناد له ماسره نه و پیدا کړی
 تاسو زمونږ ژوند د حفاظت لپاره
 خپل وخت او ژوند په خطر کی
 اچوی خو مونږ ستاسو د حفاظت
 لپاره یواځی وخت په خطر کی
 اچوو تاسو ژوندی، روغ
 ،سلامت پاتی کیدل زمونږ د
 ژوند هیله هم ده که تاسو ژوندی
 وی مونږ هم ژوندی یو او که
 تاسو نه وی مونږ هم نه یو

زبیر وویل :

-مننه ډاکټر صیب خو بیا هم خپل
ژوند ته ډیر پام کوی ډاکټر پوهه
شو چی زبیر د یته گواښ کوی
خو ځان یی پری پوهه نه کړو
ډاکټر خپل ساعت ته وکتل بیا یی
وویل :

-پولیس د تحقیق لپاره راغلی خو
پام مو وی چی ما ته ستونزه
جوړه نکړی

زبیر وویل:

- د پولیسو خبره اسانه ده بیا یی
موبایل راواخیست زنگ یی
ووهه د روغبر وروسته یی
وویل:

- قومندان صیب تاسو ته می یو
کار بند دی

قومندان وویل :

-خه کار ؟

زبیر وویل:

- زمونږ یوه ملگري ټپي شوي
پولیس د تحقیق لپاره راغلی

قومندان وویل :

-هو خبر یم

زبیر وویل :

-مونږ نشو کولای پولیس قانع
کړو نو که تاسو دا ستونزه حل
کړی

قومندان وویل :

-سمه ده

زبیر لنډه مننه وکړه موبایل قطع
شو زبیر د ډاکټر سره یو ځای د
خونی ووت او مریم یی یواځی د
خپلو خیالونو سره پریښوده زبیر
د ډاکټره مننه وکړه بیا یی خپل
لمبر ورکړ وویل :

-که هره ستونزه مو درلوده ما
 سره په تماس کی شی ډاکټر
 شمیره واخیسته او خپله شمیره
 یی هم زبیر ته ورکړه زبیر د
 پولیس سره مخامخ شو روغبر
 یی وکړ پولیس مخکی له دی چی
 پوښتنه وکړی موبایل یی
 وشرنگید د اوکی بتن یی ووهله
 تر یو څه وخته وغږید بیا یی
 موبایل بند کړ قومندان دوسیه
 زبیر ته ونيوله ډاکټر حیران
 حیران ورگتل زبیر دوسیه ډکه
 کړه ډاکټر ته یی ونيوله ډاکټر
 امضا کړه زبیر هم امضا کړه
 قومندان هم امضا کړه مخه ښه
 یی وکړه او لار

ډاکټر وویل:

- څه دی ولیکل ؟

زبیر وخنډل وویل:

- د خپلوانو کور ته تللی وه د
وسلوالو له لوری ویشتل شوی ده

ډاکټر وویل :

-په پوځی جامو کی ؟

زبیر وویل :

-نو دی قومندان ته می هسی
زنگ وهلی و دا عسکر ټوله
دوسیه ختموی زبیر له روغتونه
بنار ته ووت څه وخت وروسته
یی څه میوه له ځان سره
راخیستی وه د مریم خونی ته لار
څه وخت وروسته مریم رخصت
شوه زبیر تر کوره ورسوله مریم
په کور کی استراحت پیل کړ
زبیر بیرته بنار ته راغلی

مریم حالات بښه شوی و د کور دروازه
خلاصه شوه پلار یی راننوت په لمر
سوځیدلی مخ یی خولې راماتی وی
لستونی یی په خپل پراخ تندي راکش
کړ په بڼی لاس کی خلطه یی د درملو
پکه کړی وه مریم روغېر ورسره وکړ
پلار یی کوتی ته لاړ مریم د اوبو پک
گیلاس ورپسی وروړ پلار یی اوبه په
سر واړولی وروړ یی په کت کی اوړد
پروت و مور یی د وروړ پښو ته ناسته
وه مریم وویل :

-پلاره زه سبا بیرته خپلی دندی ته ځم

مور یی وویل:

- لوری د تپ دی لږ وخت کیږی د بدو
به بتره شی

مریم وویل :

-رخصت می خلاص شوی دی او زه
اوس رکه روغه یم

پلار یی دیوال ته ایینی بالبت ته ملا
ولگوله وویل:

- لوری ته زمونږ یواځینی کس یی چی
کور ته حلاله روزی راوری په دنده
کی دی پام کوه خبره یی اوږده کړه په
سترگو کی یی اوښکی یو او بل خوا
تلی خو پلار یی اجازه نه ورکوله چی
پر مخ راشی او خپل اولادونه خپه کړی
ووویل:

- ظالمانو په يو وخت راته دوه جنازې
 کيښودې بې گناه بچي مې په سخته
 راغلم ومې لیده له زړه مې ویني
 خڅیدي خو ستاسو د مورال لپاره مې
 خپلې اوښکې پرینښودې چې د ښو
 میلنې مې شي جنازه مو وکړه په دې
 تمه د جنازگاه په ځای کې ولاړ وم چې
 اوس به مې سعید بچي راشي زما د
 زړه ټوټه به راشي له ما به غاړې
 واخلي د زړه غم به ورسره سپک کړم
 په خپله بدبختي به وژاړم هغه به ما ته
 وگوري زه به هغې ته وگورم زړه به
 مې ډاډه شي چې سعید خو راپاتی دی
 زما ارمان پوره شو سعید راغی ما
 ورته ژړل خو هغه خاموشه و ما تری
 غاړه واخیسته خو هغه لاسونه ما ته
 راونه غځول ما هغه ته وگتل او هغه ما

ته خو هغه سترگی پتی کړی وی اوف
 اوف هغه ملامت نه و زما په مخ د غم
 داستان و زه یو بدبخته وم او هغه به
 ولی یو غمگین او بدبخته پلار لیده خو
 ما هغه ته گتل د هغه په شونډو موسکا
 وه په مخ یی وینه راغلی وه نور په
 حآن نه پوهیدم خو دومره می اوریدل
 چی خلکو ویل دا ډیر بدبخته او
 بدنصیبه دی د لور او خوی جنازه یی
 اوس وشوه او اوس یی بل خوی ورته
 تابوت کی راوړ په ما خلکو افسوسونه
 کول خو پوهیدم مرغانو زما په
 بدنصیبي ژړل حیوانانو زما په
 بدنصیبي ژړل اسمان خو زما په غم
 دومره په غوصه شوی و چی لوی لوی
 اوبنکی یی راو غورخولی زما د
 انسانانو گيله نه راتله دوی د زړونو

کانی جوړ شوی و دوی خو چی کله بی
 گناه انسان وژنی خاندی د بی گناه
 انسان د وژلو له امله ځان په جنت کی
 وینی نو زما کلیوالو به ولی ژړل زما
 زامن د دوی څه کیدل څه دوی خو نه و
 وژلی دوی خو چی کله زه په غم لمبیدم
 یواځی گتلی او سیل یی کوو زما بله
 لور چی کله راوړه خلک خوشحاله و
 ویل یی ښه پری وشو چی مړه شوه
 هسی هم پری نه شرمیده د دوو روپو
 لپاره یی پولیسو ته لیږلی وه نه غواړم
 بیا څوک پیغور راکړی بس چی بل حل
 راغلی ما ته به ووایی چی څوک دی
 خوښیری ځان به پیغور ته کینوم خو تا
 ته به خوشحالی درکړم نور نه غواړم
 ته وځوړیری زمونږ غمونه تا هم له
 ژونده وباسی مونږ ته خدای روزی

راکوی خدایه یا به دی دا جهان پیدا
 کړی و او یا به دی جنگ دا چی دواړه
 دی پیدا کړی نو بیا به دی انسانان نه
 پیدا کول د مریم د پلار د سترگو داسی
 اوبنکی راروانی وی لکه د اوړی باران
 خبره یی و غځوله وویل لوری زما زړه
 د شپږو برخو جوړ و څلور می تری د
 خاورو لاندی کړی یو یی مات مات
 ټوټه ټوټه دی کله چی ورته گورم لکه
 بدن چی می څوک په اور کباب کوی
 یوه برخه یی پاتی ده او لوری دا تا ته
 امانت ده ډیر پام پری کوه د ټولو د
 سترگو د اوبنکو په نامه ملغلری د مخ
 په مسیر د گریوان په لوری ارغبنټلی
 مریم چی سترگی یی دژړا له امله سری
 شوی وی وویل:

- پلاره ما فکر کوو ته به مونږ ته ډاډ
راکوی خو زه اوس پوهه شوم زه
تیروتی وم ما چی به تا ته گتله زړه به
می درباندی ډاډه و خو ته په ما باور
نکوی زه به د ټولو هغه کسانو غچ
واخلم چا چی ستا د زړه ټوتی له تا بیلې
کړی زه به تر هغی واده ونکړم تر څو
ته ښه شوی نه یی خلک چی هر څه
وایی وایی دی لومړی د زمونږ غریبی
ته وگوری زمونږ مجبوریت ته دی
وگوری زمونږ غم ته دی وگوری بیا
دی قضاوت وکړی

پلار یی وویل:

- دا خلک ړانده دی هیڅ نه وینی

مریم وویل :

-چی دوی ځانونه ړانده کړی دی مونږ
هم ځانونه کانه کوو چی چا هر څه ویل
وایی دی بس مونږ نور هیڅ نه اورو
خلک زمونږ په غم خوشحالیږی نو
مونږ نور غم نه پیژنو نه مو غم لیدلی
بس نور به څوک نه ژاری نور یی د
خبرو توان نه درلود په مخ یی اوبنکی
لکه سیلاب داسی روانی یو د بله داسی
مخکی کیدلی لکه د مندو سیالی چی یی
وی د خونی ووته

پنځه انجونى او شل پوځيان په يو امر
 داسى منظم ودریدل لکه امام چى الله
 اکبر ووايى او مقتديان يى تر شا منظم
 ودریزى جنرال لنډى خو داسى جذباتى
 خبرى وکړى چى د ټولو زړونه يى
 داسى په جوش راوستل لکه په سل
 درجى اور کى چى اوبه په جوش راشى
 د قومندان په امر ټول الوتکى ته پورته
 شول الوتکى وزرى تاوو کړى او هوا
 ته پورته شوه څه وخت وروسته يى
 پوځيان په غره کى پريښودل او خپله
 تری راغله پوځيانو کلی کلابند کړ او
 عمليات يى پيل کړل دوه ساعته
 وروسته يى شپږو کسانو سرونو ته
 توری کڅوړى اچولى وي

قومندان وويل:

- دوه کسان پاتې دي يو پوځي وويل
قومندان صيب کورونه به وگورو کورو
کې به پټ شوي وي

قومندان وويل :

-نا دا د افغانيت خلاف کار دي په
کورونو کې زنانه هم شته او دا خپلو
خلکو ته سپکاوي دي چې مونږ د
هغوی په کورونو عمليات کوو او
هغوی گوري په داسې حال کې چې
مونږ د هغوی سرتورو سره هم مخامخ
کيږو

پوځي وويل :

-قومندان صيب مونږ نه ورنوځو دا
انجونى پوځيانې چى مو راوستى دا
يادوم

قومندان وويل:

- امممممم هغه خو زما هيرى شوى
وى مخابره كى يى وويل مريم نورى
انجونى هم د ځان سره واخله دوه كسان
پاتى دى ټول كورونه ولټوى

مريم دهغى لوري وويل :

-امر واخيستل شو !

نیم ساعت وروسته الوتکه بیرته راغله
 اته کسان چی سرونو ته یی کڅوری
 اچول شوی وی او لاسونو کی یی
 زولنی پرتی وی د مریم دوی د ډلی
 سره یو حای د بنار زندان ته راوړل
 شول مریم دوی بیرته خپل مرکز ته
 ستانه شو خو هغوی یی د زندان د
 پولیسو میلمانه کړل وختونه تیریدل
 مریم دوی به په دوو ورځو کی خامخا
 د یو عملیات لپاره د خپلی قرارگاه وتل
 د پنجشنبی ماخوستن و مریم او
 زرغونه د قرارگاه په دالان کی په
 چوکو ناستی او بحث یی تود کړی و
 زرغونه د پکتیا وه هغه د مریم سره په
 یو حای کی کار کوو د کار سربیره هغه
 او مریم نږدی ملگری هم وی چی په
 اضافی وخت کی به یی یو بل سره په

خبرو تیروو

زرغونی وویل :

-جگرن الیاس د وختی راهیسی هلته
ولاړ دی لکه چی څه وایی

مریم وروگتل الیاس د یوی ونی
ترڅنګ ولاړ و او د دوی په لور یی
گتل زرغونی ورغز کړی :

-جگرن صیب څه خو دی ویل نه

جگرن وویل :

-مریم ته می یوه خبره کوله

مریم وویل :

-ماته !

جگرن وويل :

-هو

مريم وويل :

-دلته راشه ووايه

جگرن وويل :

-پټه خبره ده دلته راشی

زرغونې په شونډو موسکا خپره شوه

وويل :

-مريم دا څه وخت کيږی بنایسته شوی

یی لکه چی

مریم پری ورو غوندی د خپیری گوزار
وکر وویل:

- ته هم تل بدگمانونه کوی

مریم د جگړن په لوری روانه شوه تر
شاه یی زرغونی خاندل جگړن نه
پوهیده چی زرغونه ولی خاندی مریم د
جگړن سره خوا لاره

مریم وویل :

-الیاسه څه دی ویل

د الیاس زړه درزیده مخ یی سور و
خبره یی بنده بنده کوله وویل :

-مریم که چیری زما خبره صحیح وه
نو بنه ده که می غلطه وه بیا د اوس
خخه بیننه غوارم تاسو خو قومندان
مصطفی پیژنی او د خوی یی بنه خبره
یی چی یو بد انسان دی

مریم وویل :

-هو خو ولی ؟

الياس وويل ستاسو د کوټی ترڅنگ
تیریدم د دننه ټکه راتله سوده می شوه
ورو می دروازه لږ خلاصه کړه ومی
لیدل چی قومندان مصطفی ستاسو د
کوټی کمرو کی لگیا دی شکمن شوم
پری چی دا ولی کمرو کی لگیا دی او
ستاسو د اجازی پرته ولی ستاسو کوټی
ته درغلی دی سهار چی کله ما له تا
وېوېستل تا راته وویل چی زما د اجازی
پرته زما کوټی ته ننوت

مریم وویل :

-هو هغه ما ته څه نه وو ویلی ولی
اوس څه شوی دی؟

الياس وویل :

-کله چی تا ماته دغه خبری وکړی زه
هم لارم ستاسو د کوتی کمری می
وگتلی ټولی یی خرابی وی

مریم وویل :

-هغه خو سهار روغی وی په څه
خرابی شوی ؟

الیاس وویل :

-اوف !خو مصطفی قومندان خرابی
کړی دی کنه

مریم وویل :

-هغه به ولی زما د کوتی کمری
خرابوی؟

جگرن وویل:

- صبر زه درته کیسه پوره کرم ته به
خپله پوهه شی

مریم وویل :

-سمه ده وایه

الیاس وویل :

-بس بیا ما د مصطفی قومندان خاړل
شروع کړ غرمه یی ستاسو د کوتی
سره نږدی دروازه کی چی کوم پیره
دار دی خپلی خونی ته ورو غوښت زه
هم ور غلم دروازه کی می غوږ ونیو

مریم وویل :

-خاا ما چي درته وويل چي دلته ڄه
کوی؟

تا وويل :

-قومندان صيب غوڻتي یم خو په کوته
کي يي بل څوک دی زه هم درڅخه
لارم

الياس وويل :

-هو همغه وخت پوهه نشوم چي څومره
پيسي به وي خو ورته وويل چي دا
پيسي واخله ته پوهيري ولي يي پيسي
ورکړي ؟

مريم وويل :

-نا

الياس وويل:

- ورته وويل چي بيگاه ته به ستا د
کوټی د دروازی ترڅنگ نه کینی

مریم وويل :

-زما د کوټی ؟

الياس وويل :

-هو

مریم وويل :

-ولی ؟

الياس وويل :

-او ورته وويل كه چا درته وويل چي
ته ولي په خپل خای کی نه وی ناست
وبه وایی چي مریم راته ویلی و او که
چا درته وويل چي کمری ولی خرابی
دی نو ورته وبه وایی چي مریم سهار
په کمرو کی گوتی وهلی بس هغه هم
وويل چي سمه ده مصطفی قومندان
ورته وويل چي لومړی به درخه
هیڅوک نه پوښتی خو که یی درخه
وپوښتل یی بیا به داسی ووايي

مریم وويل :

-قومندان مصطفی ولی داسی کوی
دومره لوی پلان هغه ولی نیولی دی؟

الیاس وويل :

-بی ادبی دی معاف وی خو تاسو یوه
عزتمنه انجلی یی او قومندان صیب په
تاسو عزت نه پیرزو کیری د الیاس په
دی خبره د مریم غومبری سره شول
وویل :

-یعنی غواړی په ما جنسی تیری وکړی
؟

الیاس وویل :

-زما په اند او د هغی د کارونو داسی
بنکاری

مریم وویل :

-هغه به په خپل ژوند تنگ شوی وی

الیاس وویل :

ناول

وسلواله

-یعنی وژنی ؟

مریم وویل :

-هو

الیاس وویل :

-زه یوه مشوره درکوم

مریم وویل :

-ووايه

الیاس وویل :

-تاسو د لومړي څخه د توپانچي لټ
ووهي بس كه هغي څنگه هڅه وكړه
تاسو سمدلاسه هوايي پزي وكړي زه به
ستاسو د كوتي ترڅنگ انتظار كوم بس
سمدلاسه به درننوخم او وبه يي نيسم

مريم وويل :

-ايا هغه به ونه وايي چي دوي دواړو
پلان جوړ كړي دي

الياس وويل :

-اوووو بيا يي لږ فكر وكړ يو ناڅاپه
يي وويل :

-مريم ته دي خپل موبایل كې كمره
راوړه وه ټوله عكاسي به وشي نو دا يو
لوی ثبوت دی

مریم وویل :

-خبره می دی خوبنه شوه دواړو پلان
جوړ کړ خو په دی عهد تړون وشو چی
هیچا ته به نه وایی چی دا د دی خبری
الیاس خبره کړی ده.

ماخوستن ناوخته شو مريم خپلى خونى
ته لاره هلته يى څوكيدر ونه ليد خپلى
كوتى ته ننوته هر څه يى وگتل د شپى
يولس بجى وى د خونى دروازه وټكیده
ورغله دروازه يى خلاصه كړه قومندان
مصطفی و په لاس كى يى څه پانى
نيولى وى سر او مخ يى غور كړى و
كابو درى ديرش كلن و په مخ يى ږيره
نه وه مريم وویریده خو ځان يى كلك
كړ مرال يى لكه د غر د خپلى ویری په
خلاف ودروو قومندان لاری كټ كى
کیناست

مريم وويل :

-قومندان صيب خیرت خو دى

قومندان وويل :

-هو خیرت دی تاسو دا پانی وگوری
تاسو پسی خو تعلق نلری

مریم ورغله پانی یی واخیستی کله چی
یی په پانو سترگی ولگیده ورخطا شوه
پانی د دوی د پتی ډلی په اړه وی ځان
او ډله یی په خطر کی ولیده حیرانه
شوه په دی فکر کی ډوبه شوه چی دا
پانی دی سره څه کوی

قومندان مصطفی وویل:

- دروازه بنده کړه مریم د ناچاری
دروازه بنده کړه الیاس تیاری هله
ولاړ و

مریم وویل :

-دا پانی تا د کوم ځایه کړی دی؟

قومندان مصطفی وویل:

- کافی یی زما په خونه کی پرتی دی
که دا پانی تر محکمی ورسیزی او یا
تر مخالفینو نو بس یواځینی حکم به پر
تا او ډله دی د مرگ وی

مریم وویل:

- چا ته خو به دی ورکړی نه وی ؟

قومندان مصطفی وویل :

-نا خو که تاسو زما خبره ونه منی نو
زه به یی ټولو ته ورکړم

مریم وویل :

-خومره پیسی غواړی؟

قومندان مصطفى وويل :

-پيښي به زه تاسو ته دركړم زه پيښي
نه غواړم بس له تاسو غواړم نن شپه له
ما سره وخت تير كړي

مريم وويل :

-رزيل انسانه ته پوهيږي چي ته څه
وايي ؟

قومندان وويل:

- هو خو زه تاسو ته سوال نه کوم په
زور دغه کار کوم بس لکه وړی لیوه
په مریم یی حمله وکړه الیاس بهر ولاړ
و چی ږښو ورپسی دوهم ږښو هم وشو
الیاس ورمونده کړه ورخطا یی په
دروازه گوزار وکړ دروازه خلاصه
نشوه د دوهم گوزار سره د دروازی لت
مات او دروازه د خونی په دیوال
ولگیده الیاس ورننوت قومندان په ځمکه
پروت و وویل :

-مریم ولی دی وویشتو؟

مریم ورغله کمره یی بنده کړه موبایل
او پانی یی دستکول کی واچولی بیا یی
دوه خالی پانی چی هیڅ خط پری نه و
شوی په کټ کی کینودی وویل:

- بس ومی وژه یوه دقیقه کی د مریم
کوټه د پوځیانو ډکه شوه هغه پوځیانو
چی قومندان د مریم خونه کی مړ ولید د
خونی دروازه کی ودریدل تر څو نوری
انجونی دننه ورننوځی په خونه کی
ځای نه و یو کس غږ کړ جنرال صیب
راغی لاره ورکړی جنرال خونی ته
ننوت قومندان مصطفی ته یی وگتل نیم
لوڅ و دریشی یی مخامخ شلیدلی وه
تشی سر او خولی څخه یی وینی
راروانی وی مریم ته یی وگتل رنگ
یی زیر و وویل:

- مريم لوري كومه خبره نده وياړم چي
داسي پوځي لرم تاسو دا ثابته كړه كه
هر څوك د يوي افغاني انجلي عزت ته
په سپكه وگوري سزا به يي مرگ وي
خو مريم دي خبري څخه زياته انديښنه
هغه پانو ته وه بس هر پوځي چي به د
خبري خبريدو ويل به يي دومره بي حيا
كس مونږ نه و ليدلي

جنرال وويل:

- خبره به داسي كوو چي دا له قرارگاه
وتي و او چا وېشتملي دي

مريم د خونی په سختی ووته الیاس هم
 ورپسی وروان شو مريم په اشاره پوهه
 کړ چی نه دې ورځي الیاس بیرته
 راستون شو مريم موبایل راواخيست
 ویدیو یی په خپل موبایل کی د ایپل کوډ
 ته ولیرله بیا یی زبیر ته زنگ ووهه او
 ټوله کیسه یی ورته وکړه د ټولو اسنادو
 ځایونه یی وروښودل او پوهه یی کړ
 چی ځینی اسناد د قومندان مصطفی په
 خونه کی دی زبیر د خپلی ډلی سره یو
 ځای راغی او څیرنه یی پیل کړه د
 مريم د خونی څخه یی ټول اسناد
 واخيستل د قومندان مصطفی خونه یی
 یو ساعت ولټوله خو اسناد یی پیدا
 نکړل هیڅوک نه پوهیدل چی زبیر د
 مصطفی خونه کی څه لټوی په اخر کی
 یی د میز سر لري کړ لاندی یی اسناد

پراته و راواخيستل يی څوکيدر او يو
 بل کس يی ونيول دومره يی ووهل چي
 خپل ټول ملگري يی وښودل زبیر
 هغوی ټول ونيول او د ځان سره يی
 بوتلل او خپل شخصي زندان کی
 واچول خو دلته بيا جالب کار وشو
 زرغونی د څو کسانو په مخ کې ویلی و
 چي ماخوستن الیاس د زرغونی سره تر
 ډیره پټی خبری کولی بيا د هغوی
 خونی ته لارل او د شپي دغه پيښه
 وشوه مریم د دی خبری الیاس خبره
 کړی ده او د مصطفی د وژلو پلان
 الیاس جوړ کړی و کنه د نورو په پرتله
 ولی الیاس هلته اول ورورسید ځینو
 ویل چي د څوکيدر خلاف شاهی هم
 الیاس ورکړی ده څو ورځی وروسته
 زبیر او ریس د هیواده څخه بهر لارل

د هغوی د تگ وروسته د قومندان
 مصطفی دوی کورنۍ دوسیه واچوله
 هغوی چی په حکومت کی زیات زور
 رسیدو نو الیاس او مریم دواړه د
 پولیسو لخوا ونیول شو لومړی محکمه
 وشوه الیاس او مریم په جرم کی بنکیل
 وبلل شو د مریم دوی په کور یو ځل بیا
 عذاب راغی د مریم پلار څو ځل مریم
 ته وویل چی د قومندان مصطفی دوی
 کور ته به په عزر لار شی خو مریم نه
 منله ویلی جرم هغی کړی او عزر به
 مونږ کوو خبره د خرابی په لور روانه
 وه د زبیر دوی معلومات نه کیده مریم
 هره دقیقه شمارله چی کله به زبیر
 راځی یوه ورځ ډاکټر احمدالله د مریم
 دوی قرارگاه ته ورغلی د مریم پوښتنه
 یی وکړه پوهه شو چی مریم پولیسو

نيولی لومړی محکمی مجرمه گڼلی او
دوهمه محکمه لږ وخت وروسته ده
ډاکټر احمدالله په بیره زیږ ته خبر
ورکړ او د پېښی یی خبر کړ زیږ
ریس ته وویل چی دا باید زر تر زره
لار شی خو ریس دی ته وویل چی زه
به لار شم ته وروسته راحه ریس بیړنی
ټکټ واخیست او کابل ته راغی د
هوایی ډگر څخه سمدلاسه وزارت ته
لاری وزیر سره یی خبری وکړی ورته
ووویل چی د دوی جاسوسه د پولیسو له
لوری نیول شوی ده ټول ثبوتونه یی
ورښکاره کړل

وزیر وویل :

-ريس صيب زه ستاسو د کارونو خبر
يم تاسو وطن ته ژمن خلک يي زما
ژوند مو هم وژغوره د وطن فاسد
خلک مو د گورونو ميلمانه کړه بس زه
سمدلاسه ستاسو د جاسوسي د
خلاصيدو امر ورکوم او هغه کسان چي
دا دوسيه يي پرانيستي او پر مخ يي
وړي د نيول کيدو امر ورکوم

ريس وويل :

-د وزارت څخه يو کس زمونږ د
جاسوسي جنرال ته گواښ کړی ورته
ويلی دی که په دی موضوع کی گوتی
ووہی تاسو به هم په جرم کی شريک
وگڼل شی زه له تاسو هيله کوم چي هغه
کس هم ونيسي او يا يي مونږ ستونزه
حل کړو

وزير وويل :

-د هغی ستونزه تاسو حل کړی ریس
سر وخوځو او لار دویمه محکمه وشوه
کله چی پای راورسیده او پریکړه
اعلانیده ټول په دی تمه ناست و چی
اوس به الیاس او مریم ته څومره سزا
ورکوی قاضی پریکړه اعلان کړه
وویل چی مریم او الیاس بیګناه دی
مصطفی مجرم دی د مصطفی دوی
کورنی دي د مریم دوی د کورنی عذر
وکړی او هغه کسان چی دا دوسیه یی
پرانیستی د وزیر صیب په حکم دی
ونیول شی

د مصطفی وکیل وويل :

-چی دا پریکړه غلطه ده مريم هيڅ ثبوت نه لري

قاضی وویل :

-مونږ ویدیوگانی وگتلی او د عینی
شاهدانو خبری مو هم واوریدی
مجرمینو ته دی سزا ورکول شی څلور
کسان و نیول شو دوو هڅه کوله چی د
هیواده وتښتی خو په هوایی ډگر کی د
زبیر سره مخامخ شو هغه هم بیرته د
خان سره راوستل د قاضی په دی
پریکړه ټول حیران و قاضی خپله هم
خو پریکړه د وزارت ته راغلی وه الیاس
او مریم خوشی شو دا چی بیگناه و
دواړو ته یی یوه یوه رتبه د وزارت ته
ډالی کړه د ډاکټر خبره هم معلومه شوه
کله چی زبیر د روغتون څخه لاړ نو
ریس ته یی وویل :

-مریم لگیدلی

ریس وویل :

-خبر شوم اوس ځنگه ده ؟

زبیر وویل :

-ښه ده خو یوه ستونزه پیدا شوی

ریس وویل :

-څه ستونزه ؟

زبیر وویل :

-زمونږ اسناد ډاکټر کتلی او په هر څه
خبر شوی !

ریس وویل :

-ځنگه خبر شوی ،مریم ورته ویلی ؟

زبیر وویل :

-نا مریم بی ہوشہ وہ بس ڊاکٽر هم ٿول
اسناد گتلي

ريس وويل :

-بل چا ته خويي ويلى ندى؟

زبير وويل :

-نا ندى ويلى

ريس وويل :

-بس خبره حل ڪره

زبير وويل :

-وطنفاله شخصیت دی که هغه اسناد نه
وی گتلی پولیسو گتل حکه پولیس خبر
شوی و چی مریم سره اسناد دی خو دي
اسناد نه و ورکړی

ریس وویل :

-اوس ته څه غواړی؟

زبیر وویل :

-هغه ډاکټر به د ځان سره ونیسو د
روغتون ستونزی به حل کوی او هم به
د دی نه ویرېږو چی اسناد مو ښکاره
شی

ریس وویل :

-از ماینست پری وکړه که بریالی شو ډله
کی یی واخله خو که ناکام شو
:

زبیر وویل :

-اوس ورپسی دوه کسان شوی دی د
تیروتنی سره به یی ماغزه وشیندی او
ما یی په اړه تحقیقات پیل کړی

ریس وویل:

- سمه ده خبری ورسره وکړه

زبیر د ریس لخوا لار مابنام یی ډاکټر
ته زنگ ووهه ورته وویل چی سبا
مازیگر پارک ته راشه خو بل څوک
ځان سره رانولی داسی چلند وکړه لکه
زه چی دی پخوانی ملگري یم

ډاکټر وويل :

-جمعه رخصت لرم د جمعې په ورځ به
درشم

زبیر وويل :

-نا سبا درسره کار لرم سبا زبیر پارک
ته لاړ ډاکټر له مخکې راغلی و زبیر
تر یو وخت ورگتلی چی څوک خو به
ورسره نه وی خو څوک یی ونه لید
بس ورغلی ستړی مشی ورسره وکړه
یو بل ته مخامخ کیناستل ډاکټر شربت
راوړ گیلاسونه یی ډک کړه زبیر د
مریم په اړه وپوښتل ډاکټر ډاډ ورکړ
زبیر ډاکټر څخه وغوښتل چی د دوی
سره دنده ترسره کړی ډاکټر ډیر
وروسته راضی شو

زبیر ورته وویل :

- ډاکټر صیب ستا دنده یواځی دا ده چی
مونږ کوم هدف په روغتون کی درکوو
بس ته یی هم چاره کوه بیا یی موبایل
راواخیست د عکسونو ځای ته لاری یو
عکس یی راوړو یو څلور کلن ماشوم
چی سره دریشی او تور پتلون یی
اغوستی و پارک کی په چمن کی ناست
و په گلالي سپین تندی یی تور ویښتان
پراته و بل عکس یی راوړو په هغی
کی یوه انجلی ښکاریده ډاکټر په غیر
کی نیولی وه سری شونډی یی موسکی
وی مخامخ یی گتل !

زبیر وویل :

-دا ستاسو ماشومان دی!

ډاکټر وويل:

- دا عکسونه تا د کوم ځايه کړل ؟

زبير وويل :

-مونږ ډير پياوړی جاسوسان لرو !

بيا يی يو عکس راواړو يو دوه ډيرش
کلن سړی په کی دیوی چینی تر څنگ
ولاړ و اوږدی څنی او توره ږیره یی
درلوده راکټ یی په لاس کی و

زبير وويل:

-دا ستا ورور دی طالبانو کی قومندان
دی جلال نومیزی بل عکس یی راواړو
څلور ویشته کلن ځوان په چوک کی
ولاړ و پوځی دریشی اغوستی وه په
لاس کی روسی توپک نیولی و په مخ
یی ږیره نه وه موسک و تر شاه یی یو
بل پوځی ولاړ و!

زبیر وویل :

-ملی امنیت کی کار کوی حنضله
نومیزی بس د دی دواړو څخه معلومات
راخله مجرمین فاسدکاران او داسی
نورو کسانو په اړه زه درته موبایل
درکوم دا موبایل دا ځانگړتیا لری چی
څلور ویشته ساعته ثبت کوی خو ثبت
ستاسو موبایل کی نه پاتی کیږی سیده
زمونږ کمپیوټرو ته راځی

ناول

وسلواله

ډاکټر وويل :

-زه معلومات تاسو ته به څنگه
دراستوم؟

زبير وويل :

-څلور لاری کی یو کتابتون دی د هغی
 خواته د شکایتونو صندوق دی بس
 همغی ته یی اچوه یا یو پروگرام دی
 هغی کی لیکي مونږ ته یی راستوه خو
 میسیجونه بیرته ختموه که مونږ درته
 کوم خط درولیره بیا یی سوزوه بس
 زمونږ او ستا تر منځ باید هیڅ سند نه
 وی موجود زمونږ امر تا ته داسی
 درځی زه ستاسو ناروغ یم بس چی
 درتلم امر دروړم یا بیلا بیلو لارو څخه
 ستا ستونزه زمونږ ستونزه ده او زمونږ
 ستونزه ستا که دی پیسو ته اړتیا پیدا
 شوه د رشوت پر ځای مونږ ته ووايه
 مونږ یی درکوو که مو د چا سره لانجه
 شوه مونږ ته ووايه مونږ یی حل کوو
 خو که دی زمونږ په اړه چا ته
 معلومات ورکړل نو مونږ خبریرو په

هوایی میدانونو کی هم زمونږ کسان دی
په قاچاقبرانو پوځ طالبانو امریکایانو آن
تر وزیره پیژنو بیا د دی گلالیو
ماشومانو د یتیمان کیدو مسؤل ته په
خپله یی.

بس همدا خبری وکړی بیا یی د جیبه
یو پاکټ راوویست ډاکټر ته یی ونيو
ډاکټر شاوخوا وگتل د چا پام نه و
خلاص یی کړ د ډالرو دوه سلگونان په
کی پراته و

زبیر وویل:

- د شربت په بدل کی واخله او ټولی
ستونزی له ما سره شریکوه خو زمونږ
په اړه معلومات مثال کی هم نه منم.

زبیر لار ډاکټر هم د دوی کس شو ډیر
 غوره ثابت شو زیات اسناد یی زبیر ته
 ورکړه کله چی زبیر له هیواده د باندی
 تلو نو ډاکټر ته یی ویلی و چی مریم
 باندی پام کوه ډاکټر وخت نه و پیدا
 کړی چی د مریم پوښتنه وکړی کله چی
 وزگار شو او پوښتنه یی وکړه د دغی
 خبری څخه خبر شو د قومندان
 مصطفی دوی کورنی د کلی سپین
 بریری له ځان سره کړل او د مریم دوی
 کره عذر ته لارل *****

وختونه تیر شول چهار شنبی ورځ وه
 مریم او زرغونه سره یو ځای ناست و
 یو پوځی راغی سلام یی وکړ بیا یی یو
 پاکټ مریم ته ونيو مریم پاکټ واخیست

پوځی وویل:

- خان ته يی وگوری

زرغونی وویل:

-ستا دی؟

پوخی وویل:

- نا

روان شو

مریم غبر کړی:

-نو د چا دی؟

پوخی وویل:

-خپله يی وگورئ

مریم لیک پرانیست او په ویلو یی پیل
وکر لیک داسی و : سلامونه زما
ګراني!

دا چې د زړه لومړنی پیغام په دې دوه
کلمو سره پیلووم بخښنه غواړم . کېدای
شي په راتلونکي کې د «زماګرانه»
او «زما کعبه» وبولم او یا هم تردې له
لوړو کلمو څخه کار واخلم او یا هم
حتی په خپل نامه دې یاده کړم .

دا سریزه به بس وي چې وپوهیږي
دڅه له پاره درته دا لیک لیکم؟!
څلور ساعته دمخه راته هېڅ وي ، نه
دې زما په ژوند کې ونډه لرله او نه دې
زما په زړه کې ځای ؛ خو احساس کوم
چې له دې وروسته ته یې او زه او زه
یم او ته .

آه ! زړونه څومره زر او له سریزی

پرته بایلل کپړی مگر نه پوهېږم چې
 هغه سادگان چپړته دی چې د دوستۍ او
 مینې له پاره پرله پسې لیده کاته اړین
 بولي ؟ هغوي چې به یې د یوځل کتلو
 په ترڅ کې په زړه تښتونې او دیوه چا
 په ګوتو کې دهغه په لویدنې باور نه
 درلود څه شوی دی ؟
 څلور میاشتي دمخه چې دلومړي ځل له
 پاره مې بې تابه سترګې ستا په ښکلي
 مخ ولګېدې ته یوه ناغورېدلې غوټۍ
 وې ؛ خو آه ! کله دې ښوال لیدلی چې
 په څومره مینه او رحم ناسپړلو غوټیو
 ته لاس ورغځوي ؟
 په لومړني لیدنه کې مې له کتلو پرته
 نور جرأت نه لرلو که څه هم په
 ځیرځیر مې درته نه شوای کتلې یواځې
 د سترګو له کونجونو مې لیدلې ؛ خو

آيا دا بس نه وه چې تش دليدو اجازه
مي لرله ؟!

نه پوهېږم هغه انگر چې ددوهم حل له
پاره د پکې وينم زما په ژوندون کې به
کوم مقام لري؟ مگر مجبوريم چې خپل
نمزدک او دميني معبد يې وگنم ؛ هلته
چې زما دزړه خانقاده ، هلته چې ستا
زړه تښتونکو تورو سترگو لومړۍ پلا
بې سپکه کړی وم.

هوکې ؛ په دې څلورو مياشتو کې د
خومره توپير کړی دی؟ د پټ طبيعتي
ځواک او پياوړی الهي قدرت دی، چې
دا بنايپړۍ په خومره چټکتيا سره
زړونه ير غملوي ؛ ته گوره چې پرون
يې ماشومانه لوبې کولې خو نن په
خومره آستادی زړونه تښتوي.
څلور ساعته دمخه ته هم نه وې خبره

چې په يوه گوښه کې د ډېرو مودو ويده
 زړه خپل کړې ؟ ريښتيا ووايه چې
 پوهېدې دا کار به ترسره کړې ؟
 لا چې هغه انگرته نه وې راغلي زړه
 مې راسره و خو خبر نه وم چې په يوه
 کاته به يې پردی کړم .
 آه ! هغه شېبه ازلي او ابدې شېبه وه
 چې همدلته وه .
 زماگرانې ! څه کولی شم ؛ په گوگل
 دننه بلوا سريزه نه غواړي ؛ بل شوی
 اور ببوزي او پوکي ته اړنه دی ؛
 سکروتي دي چې په خپله سوځيږي ؛
 خپل په خپله رابرسېره کېدونکي ټپ دی
 ؛ مگر داسکروتي بايد نه وای بلې شوي
 ؛ خو چاره څه ده اوس يې راته ټول
 گوگل لولپه کړی ؛ نور نو د هېڅ شي
 پروا نه لرم .

ته پوهېږي ؛ که څلور ساعته دمخه
 راته چا دمینی خبرې کړې وای په کټ
 کټ به مې ورپورې خندلي وای خو
 اوس په خپله پرې اخته شوم او دې
 نړیوال درد په خپلو تاوجنو سکروټو
 کې راډېرکړم .

څلور ساعته وشول چې له سترگو
 څخه مې پنا شوې یې -خدای وکړي
 زما او ستا د نالیدو او لیرې والي
 وخت نور ونه غځېږي- او ځان ته
 ددې جملو په لیکلو سره تسل ورکوم .
 خلکو ته د طبیعت له خوا ورکړل شوي
 ذوقونه او قریحې دهغوي تر ټولو غوره
 هڅونکي او دهغوي د پټ ټپ
 ټوکرونکي دي .

څه فکر کوي ! زړه بایلی هنرمند به
 بې موخې موسیقي غږوي؟ زړه

سپارلی سندر بول به بېهوده سندرې
 وایي؟ او زړور کی شاعربه بی دلیله
 شعر وایي؟ نو زه هم ددې کرېنو له
 لیکلو څخه خوند اخلم .
 مگر نه پوهېږم چې دا لیک به په څه
 شان تر تا رسوم؟ ... همدلته به یې
 کېږدم چېرته چې دې تورو سترگو ستا
 په لوري کارلی او تور کاکل دې
 مجذوب کړی وم نو هیله لرم چې
 دالیک به هم ترخپله ځایه ورسوي .
 ای بی ورځه جسمونو چې لاتراوسه
 زما په ژوند کې ونډه لرئ تاسې ته
 زېږی درکوم چې تردې وروسته به مو
 ملگری په انسان وژونکو تورو
 سترگومین وي . تاسې دې خبروئ چې
 تر دې وروسته به زما دسوځنده آهونو
 په تاونو کې دهغه مشکینو څڼو وږمې

مومی .

زماگرانې !

نه پوهېږم چې ستا کورنۍ به ما په څه
شان ومني ؟ ريښتيا راته ووايه چې
ددې ناڅاپي پېښې اټکل دې کولی شوای
؟ مگر کېدای شي يو دلبر چې پوهېږي
يو زړه يې ښکار کړی دی د خپل مين
د خاموشو سترگو په کتو دهغو په مانا
ونه پوهېږي ؟

که يوځل په هنداره کې ځان ته وگوري
هر ورو به وپوهېږي چې زما سترگو
درته څه ويل .

نه يم خبر چې داليک به در ورسپړي
او که نه ؟ خو دومره ویلی شم چې دا
جملې دتا له پاره ليکم .

پوهېږم چې تردې وروسته به ډېر
ليکونه وليکم ، خو دومره هم پوهېږم

چي زما ٽول ليکونه به دهغه رنگارنگ
زگپرويو ژباړه وي چي زما له خولي
او زړه څخه به يې واورې.
دميني په ډگر کې تجربه نه لرم خو
دنړۍ له پېدايښت څخه تر نن پورې مې
د بې شمېره مينانو له زړه بوگونکو
کيسو څخه دومره زده کړي دي چي
ددې کوچنۍ جملې ليکل او ويل چي «
له تاسره مينه لرم» څومره سخت دی
“ډگروال عباس”

مریم خط پاکت کی کینود پاکت یی
دستکول کی کینود یوه پانه یی د
دستکول څخه راواخیسته پری ولیکل
دومره اوږد لیک به دی نه کافی کوو
لوستل یی سختیری خو دا چی زما
دومره وخت دی ونیو بدله به یی ووینی
ته ما ته هیڅ اهمیت نلری بیا می وخت
ضایع نکړی خط یی په چوکي کی
کینود زرغونی ته یی وویل :

-راځه

دواړه رواني شوي

زرغونی وویل:

-ولی دی ورته داسی ولیکل؟

مریم وویل :

-د چا چي لوفري ته زړه وي د ميني
وراندیز کوی خو که د یو سړی انجلی
خوښه شي جرگه ورپسي ورلیږي او
واده ورسره کوی دا دویم ډول خلک یی
هوښیاران وی.

زرغونی نور څه ونه ویل دواړه د
مریم خونی ته لاری ډگروال چی په
انتظار کی ولاړ و کله چی ولیدل مریم
یو څه ولیکل او چوکی کی یی کینودل
په منډه ورغلی راواخیستل یی د ویلو
وروسته سخت خپه شو مریم هغه خط
زبیر ته ښکاره کړ

زبیر وویل :

-اوس پلان دی څه دی ؟

مریم وویل :

-بس لږ عقل ورته ورکړه

زبیر وویل :

-سمه ده بی غمه اوسه .

په سبا ډگروال دندی ته نه و راغلی
 خبره معلومه شوه چا په لاره کی وهلی
 و اوس روغتون کی و بس ډگروال
 عباس باندې توبې ویستلی وی زیبر د
 خپلو ملگرو سره یو حای ورته
 کیناستلی و ورته ویلی یی و چی بل حل
 زما خور ته په بده ونه گوری په دی
 خبره ټوله قرارگاه خبره وه چی زیبر
 مریم ته خور ویلی دی زیبر به زیاتره
 وخت قرارگاه ته تله هغه دومره خوږه
 ژبه درلوده چی د قرارگاه ټول کسان
 ورسره ملگری و خائنه د قرارگاه نه که
 به د طالبانو سیمی ته لاړ یو قومندان به
 ورته روغ پسه حلالو هغه د بیحده ډیرو
 کسانو سره پیژندل د ترکانه تر وزیره
 زیبر د پیسو کمی نه درلود خلور
 ورونو یی فرانسه کی مزدوری کوله

بس بی دریغه پیسی به ورته راتلی د
 زبیر ټوله کورنۍ په فرانسه کی وه ټولم
 به دیته پیسی رالیرلی د فرانسی پیسو
 سربیره دوی ننګرهار کی هم ډیری
 حُمکی درلودی د کال چی به تری هر
 خومره پیسی بچت شوی ورونو یی د ته
 بښلی وی هغه به کال کی یو حُل
 فرانسی ته تلو دې واده نه و کړی
 خلورویشت کاله عمر یی درلود د مریم
 سره یی په پوځی تمریناتو کی ولیدل
 خبره یی ریس ته وکړه ریس هم مریم د
 حُان سره ونيوله د دی دواړو تمرینات
 بیل شول حُکه دوی د نورو په پرتله
 ډیر قوی و وخت تیر شو مریم ته بیا
 عباس لیک ونه لیره کله چی به یی
 مریم ولیده سر به یی ښکته کړ او تیر
 به شو د دوشنبی ورځ وه دوی په

عملیاتو لارل دا عملیات د صبور په
 نامه یو قومندان باندی و قومندان په
 ډیری سختی و نیول شو خو ساعته
 جنگ وشو دا چی قومندان صبور دوی
 بی خبره وو او شمیر یی د مریم دوی
 په پرتله کم و و نیول شو صبور بنکلی
 حوان و پنځه ویشته کاله عمر یی
 درلود په مخ یی کوچنی ږیره وه په
 سپین مخ یی تورو غټو سترگو او
 برابری پوزی د مخ بنکلا زیاته کړی
 وه هغه ویښتان کوچنی وه په سپینو
 جامو یی تور واسکت اغوستی و د
 نیولو وخت کي په مریم سترگی ولگیدی
 مریم بنکلی څیره درلوده د هر چا پام
 به ورته و شونډو یی خدایی سرخی
 درلوده د صبور زړه ته ننوته قومندان
 صبور د خان سره اعوذ بالله ویله خو نه

کیده د سترگو کونجونو څخه به یی
مریم ته ورگتل صبور قرارگاه ته
راوړل شو خو هغی د پیرو وهلو
وروسته هم حال نه وایی مریم زبیر ته
وویل زبیر د جنرال سره خبری وکړی
قومندان صبور یی تری بوتلو هلته یی
ووهه خو هغی هیڅ ونه ویل یوه ورځ
مریم زیاته په غوصه شوه خپله ورغله
زبیر هم ورسره و په غوصه یی وویل:

- هسی زمونږ وخت مه ضایع کوه دا
خبری درڅخه وباسی که اړتیا شوه زړه
د څیروم او دا خبری تری راوباسم خو
بنه دا ده چی حال ووایی

صبور څه ونه ويل مريم غوصه نوره
هم زياته شوه سوک يی جگ کړ د
صبور خولی ته يی برابر کړ د صبور
خولی څخه وينو داره وکړه سر يی کور
کړ

زبیر وويل :

-مريم حوصله بی هوشه دی کړ

مريم وويل :

-پروا نه کوی بیرته په هوش راځی

يو کس پری اوبه وشیندلی سترگی
وغړولی مريم ورته ولاړه وه قومندان
صبور چی د مريم څخه لږ وهل
وخورل وويل :

-حال وایم خو په یو شرط !

مریم وویل :

-ته زمونږ اسیر یی او شرطونه هم
مونږ ته بردی ؟

صبور وویل :

-زما خبری تاسو ته ډیری مهمی دی

زبیر وویل :

-سمه ده څه شرط ؟

صبور وویل :

-د حال ویلو وروسته به ما ازادوی!

مریم په کرس کرس وخنډل

زبیر وویل :

-که معلوماتو دی مونږ ته ګټه رسوله
او د ازادیدو وروسته ته مونږ ته
ستونزه نه جوړیدی سمه ده ازادوم دی

مریم وویل :

-ته څه وایی زبیره دا مو د جنرال څخه
راوستی ټول خبر دی چی دا تاسره دی

زبیر وویل :

-کومه ستونزه نشته

د صبور څخه یی د مهمو خبرو په اړه
معلومات واخیستل خو یوه خبره یی
پریښوده

وویل :

-دا ډیر مهم راز دی کله چی مو خوشی
کرم درته وایم یی

زبیر جنرال ته وویل :

-چی کس پسی مو راشی جنرال بیرته
صبور بوتلو خو ورخی وروسته د زبیر
مریم او د زبیر د ملگرو په مرسته د
زندان څخه وتښتید جالبه یی دا وه چی
هیڅوک په دی دوسیه کی ښکیل نه شو
زبیر دوی هغه بل های ته بوتلو بیا یی
وویل :

-هغه نور معلومات

صبور وویل :

-ستاسو هغه بله ډله مخ پټی جاسوسان !

زبیر وویل :

-ته هغه څنگه پیژنی؟

صبور وویل :

-یو ځل یی زه نیولی وم دا کومی
سزاګانی چی تاسو ماته راکړی دا
هغوی هم راکړی بس زه هم پوهه شوم
چی هغه ستاسو کسان دی

زبیر وویل :

-اوس خبره وکړه

صبور وویل :

-هغه جگړن چي تاسو يي د خپلو موخو
لپاره کاروی وژنی

زبیر وویل :

-خوک يي وژنی؟

صبور وویل :

-دپاسه امر دی ځانمرگی برید پری
کوی نن د اگست څومه نیټه ده

زبیر وویل :

-اتلسمه !

صبور وویل:

- نن یی وژنی لس بچی زبیر ساعت ته
وگنل لس بجو ته لس دقیقی پاتی وی

زبیر وویل :

-خنځه یی وژنی ؟

صبور وویل :

-ځانمرگی برید پری کوی هر څه یی
تیار کړی و ځانمرگی یی روزلی و
یواځی د ازادی ورځ ته په تمه و

زبیر مریم ته زنگ ووهه ورته وویل
چی جگړن ته خبر ورکړه مریم جگړن
ته زنگ ووهه د جگړن موبایل
وشرنگید د اوکی کیدو وروسته د هغه
لوری بنځینه نری غږ راغلی

-جگرنه بنه یی؟

جگرن وویل:

- ومی نه پیژندی

انجلی وویل :

-مریم یم !

جگرن وویل:

- مریم کومه مریم ؟

انجلی وویل :

-یو وخت ما او تا په یو کورس کی زده

کړی کولی مریم وویل :

-جگر نه تاسو وڙني ځانمرگي بريد
درباندي کوي پام کوي

گړز شو مريم ناري کړي جگر نه
جگر نه د هغي لوري اواز نه راتلو!

مريم زبير ته خبر ورکړ زبير ريس ته
وويل:

-چي سيمي ته کسان واستوي ريس
نږدي پوستو ته خبر ورکړ چي ورشي
نيم ساعت وروسته خبره معلومه شوه
جگر نه په شمول شپږ پوځيان وژل
شوي و او نهه پوځيان تپيان و زبير
صبور پريښود

صبور وويل:

- دی پسی ستاسو لمبر دی په ځان پام
کوی نور لار خو زړه یی د مریم سره
پاتی شو یوه میاشت وروسته د مریم
دوی کور ته څلور سپین ږیری دوه
ځوانان او څلور تورسری راغلل چای
یی وڅکه دمریم پلار سره یی خبره
وکره بیا لارل ماښام زیږ او مریم ولاړ
و چی دمریم موبایل ته زنگ راغی
مریم وکی کړ وویل :

-پلاره ښه یی؟

د پوښتنو وروسته پلار یی وویل:

- لوری نن درپسی جرگه راغلی وه !

مریم وویل :

-څوک و؟

پلار یی وویل :

-ما نه پیژنده خو ویل یی چی د قومندان
صبور لپاره ستا لور مریم غواړو ویل
یی چی مریم صبور لیدلی او پیژنی د
صبور مریم خوبنه شوی ده بس واده
یی غوره لاره یاده کړه هغوی ویل چی
هغه دی خپله دنده ترسره کوی مونږ یی
د دندی سره هیڅ ستونزه نه لرو معاش
دی هم پلار ته ورکوی بس ښه ولور
هم پری ورکوو چی هر شرط تاسو
ولری مونږ یی منو خو تاسو دا خپلوی
ومنی .

مریم وویل :

-زمونږ کور یی له کومه پیدا کړ ؟

پلار یی وویل:

- نه پوهیږم خو ما د قومندان صبور په
اړه معلومات کړی ډیر ښه سپری دی د
طب څخه فارغ دی خو جگړه یی
شروع کړی لوری ملامت ندی پلار یی
د امریکاینو لخوا په خپل کور کی
ویشتل شوی و مور یی هم وفات شوی
دوه وروڼه لری خلک وایی چی د ښځو
سره ډیر ښه چلند کوی تر اوسه یی
میږی ته هم بد ندی رسولی مریم هلک
می ولید خبری می ورسره وکړی ښه
جایداد لری ښایسته هم دی ځینو راته
ووویل چی خپلوی که ورسره وکړی ښه
به درته تمامه شی .

مریم وویل :

-پلاره که زه واده وکرم تاسو به څنگه
شی؟

مریم پلار وویل :

-الله تعالی چی پیدا کړی یو رزق هم
هغه راکوی او د ولزی هدیری نشته دی

زبیر د مریم څخه موبایل واخیست سلام
یی وکړ !

دمریم پلار وویل :

-وعلیکم السلام زبیره بچو څنگه یی ؟

زبیر وویل :

-ښه یم

بيا يي وويل:

- کاکا زه به د صبور په اړه پوښتنه
وکړم او خبری به هم ورسره وکړم بس
ستاسو د کور خرچه په ما شوه که دا
خپلوی تاسو منی نو زه به د صبور په
اړه معلومات وکړم

د مریم پلار وويل :

-صبور خو زما زیات خوښ شو او
خلکو یی هم زیات صفتونه وکړل چی
مریم خبره ومني نو زما خوښه ده

زبیر وويل :

-بس مریم څخه تاسو بی غمه شی

د مريم پلار زبیر ته دعاګانې وکړې
موبایل یی بند کړ

زبیر مريم ته وویل:

- مريم څنگه خوښه دی ده او که نا؟

مريم وویل:

-دا یو کار می ورته خوښ شو

زبیر وویل:

-د چا یو کار؟

مريم وویل:

-د صبور!

زبیر وویل:

-کوم کار؟

مریم وویل :

-د ډگروال عباس څخه بڼه دی دمینی
وراندیزونه یی ونه کړل

زبیر وخنډل وویل :

-یعنی هوښیار دی ؟

مریم وویل :

-هو !

په سبا ورځ زبیر د صبور سره وگتل
پوهه شو چی بد نه دی

زبیر وویل :

-ته یو طالب یی او هغه یوه پوځي ده

صبور وویل :

-زما عسکری ډیره خوښیده خو
امریکایانو می پلار ووژه ما هم د غچ
اخیستو لپاره طالبانو سره کومک
شروع کړ

زبیر وویل :

-خا د واده وروسته به څه کوی؟

صبور وویل :

-زه دوه وروڼه او څلور خویندی لرم
 خویندی می واده شوی او ورونو می
 چی ودونه وکړل بیل شول اوس له ما
 لرې اوسیدری د واده وروسته تسلیمی
 ورکوم یا به د مریم دوی کور ته ورشم
 او یا به هغوی زمونږ ځای ته راشی
 خو دا ځای ښه دی ځمکی باغونه لرم د
 دوی به ساعت په کی تیر وی که مریم
 کور کی کیناسته او که پوځ کی دنده
 ترسره کوله پروا نکوی ځکه پوځ کی د
 انجونو اړتیا ډیره ده زه هم اسناد لرم
 ډیر ملگری می صحت بخش کی کار
 کوی چیرته به وظیفه پیدا کړم زبیر هم
 راضی شو مریم ته یی د صبور ټولی
 خبری وکړی مریم هم ومنله کوژده
 وشوه ښه په ډنگ ډونگ باندی عسکر
 او طالب یوځی کیناست د یو بل حال

یی واخیست د عسکرو طالبانو تر منځ
 تاوده بحثونه وشول ښه ډوډی ورکړل
 شوه طالبانو به ویل جهاد فرض دی
 کفار مو ملک ته راغلی دی کلی
 کورونه یی راته بمبار کړل بی گناه
 خلک وژنی زمونږ په هیواد یی تیري
 کړی دی خو عسکرو به خپل مجبوریت
 یادوو ویل به یی کور کی ډوډی نشته
 کارونه نه پیدا کیږی که په فوځ کی
 دنده ترسره نه کړی کورنی به یی څه
 شی خوری دوی هم د کافرو ډیر نفرت
 لری ارمان لری د کافر سره جنگ
 وکړی بس تل مو د شا پری گوزار
 کړی دی خو مشران مو ښه خلک ندی
 یو طالب خو په دی اند و که چیری په
 حکومت کی فساد نه وی اوس به
 طالبان ټول ختم شوی وی خو ځینو

عسکرو بیا ویل چی ستاسو تر شا د
 پاکستان لاس دی غواری دا هیواد وړان
 کړی طالبانو د دی خبری منلو سره دا
 شرط و چی مونږ نه یو ملامت ټول مو
 د مشرانو کارونه دی وروڼه یی د یو بل
 په خلاف ودرولی تر شایي د نورو
 هیوادونو لاسونه دی په دغه ورځ ډیر
 عسکر او طالبان سره ملگری شول یو
 بل ته یی د موبایل شمیری ورکړی بس
 کله چی به وزگار شو یو بل ته به یی
 زنگونه وهل ساعت به یی تیر و .

مريم ډيره خوشحاله وه صبور تسليمي
 ورکړه په ولايتي روغتون کې ډاکټر
 شو هغه چې د طالبانو سره وخت تير
 کړی و د ډيرو ټپيانو درملنه يې کړې
 وه په جراحي برخه کې روغتون کې
 نوم مشهور شو د روغتون تر ټولو
 تکړه ډاکټر و کله چې به مريم دوی
 کره ورتلو ډيره ميوه به يې وپورته بڼه
 خوشحاله و د صبور خويندې به هم
 مريم دوی کره ورتلې مريم ته به يې
 زنگ ووهه تر ناوخته به يې ورسره
 خبرې کولې د صبور خويندو صبور ته
 وويل: چې مريم ته زنگ ووهه خو
 صبور ويل: چې اوس ورته زنگ وهم
 بيا واده خوند نکوی کله چې دی واده
 وی بڼه دی ووينی هغه بيله خوشحالي
 خبرې درسره کوی بيله خوشحالي بس

بيا واده يواځي خوشحالي وي خو چي د
 اول څخه ورسره خبري كوي بيا د واده
 خوند نه وي څه وخت وروسته د مريم
 دوي دوه ملگري ووژل شو ډاكټر
 احمدالله هم هدف شو خو بچ شو بس
 هغه هم د هيواده ووتو په زير څو
 چاپي ووهل شوي خو كه به قومندان
 پري چاپه ووهله او د دي وژلو اراده به
 يي وكړه نو معاون به خبر وركړو او
 كه به معاون اراده وكړه قومندان به
 خبر وركړ د مريم دوي زيات ملگري
 ووژل شو صبور دوي پريكون پسي
 راغلل او د واده نيټه يي وټاكله دوه
 جمعې وروسته واده دي صبور د كور
 كالي او د ضرورت سامان ټول
 واخيستل خويندو او خورزو ته يي
 بنكلي بنكلي جامي وكړي واده ته يوه

جمعه پاتې وه د جمعې ورځ وه بلی
 جمعې ته واده و مريم په ښار کې د
 ضرورت وړ توکي واخيستل کور ته
 روانيده چې دوه کسان راغلل مريم سر
 ته يې وسله ونيوله مريم خپلې وسلې ته
 لاس کوو چې پز شو د مريم په تندۍ
 سري ويني رواني شوي په لاس کې
 نيولي کالي تری ولويدل دوهم پز سره
 مريم پر ځمکه راولویده کسانو منډه کړه
 چا يې د نيولو هڅه ونکړه ښه په ارامه
 ووتل مريم د صبور ښکلې مخ سترگو
 ته ودرید د هغې هغه ارمانونه چې د
 صبور خویندو ورته په موبایل ویلي و
 زهن ته راغلل خپل بی وسه پلار یې
 سترگو ته ودرید د مور د ژوند داستان
 یې لکه فلم تر سترگو تیر شو بی وزله
 ورور یې سترگو ته ودرید ارمانونه یې

زهن ته راغلل په بنو يي د سترگو
راغلي اوبنكي ميلمني شوي بيا تری
لاړی او د وینو د سيلاب سره يو خای
رواني شوي چا غږ کړ :

روغتون ته يي يوسي

بل کس وويل:

ژوندي ده !

موټر کې واچوله غږ شو ټپې يي راوړ
ډاکټر رامنډه کړه تذکری ته ودرید
وروگتل د مريم سترگی پټی وی

يو کس وويل:

-بنار کی سوده اخيسته دوه کسان
راغلل وويشته

بل وویل :

-د روغتون دروازه کی د شهادت کلمه
وویل په ډاکټر سر وگرځید په ځمکه
راولوید بل ډاکټر رامنډه کړه ډاکټر یی
وخوځو وویل:

- ډاکټر صیب صبور په تاسو څه
وشول .

زبیر خبر شوی و چی مریم چا ویشتلی
په موټر کی په بیر ه د روغتون په
لوری روان و د بم د چاودل کیدو غږ
په ښار کی انگازی وکړی څو ساعته
وروسته دوه تازه قبرونه په یو ځای کی
او یو قبر بل ځای کی و یواځینی قبر ته
څو کسان ناست و کسان د څیرو داسی
ښکاریدل لکه تازه چی د بل ملک څخه
راغلی وی خو دوه قبرنو ته څو انجونو
ژړل څو سړی لرې ولاړ و انجونو
چغی وهلی او داسی ویل :

-مریم ورینداری ته مړه نشوی ستا له
 امله ستا د مور زړه وچاوده هغی نه
 غوښتل ته یواځی قبر ته لاړه شی اوس
 به مونږ صبور لالا ته په څه قناعت
 ورکوو اوس به هغه مونږ په څه
 راضی کوو اوس به مونږ د هغی
 غمجنی څیری ته څنگه گورو مونږ به
 د هغی ژړا څنگه اورو هغه خو زموږ
 یواځینی ورور و په هغه به مونږ د
 پلار مینه ماتوله کله چی به مونږ ورته
 وویل ته د بابا په څیر یی موسک به
 شو بیا به یی وویل:

- زما گرانو خویندو زه د بابا په څیر یم
او مریم د مور په څیر ده ښکلا کی
اخلاقو کی غوصه کی بس هر څه یی د
مور جانی په څیر دی اوس تاسو ووايي
تاسو خو مور او پلار پیدا کړه ټولو به
خندل هغه به توکی کولی تل به یی
خندل هغه به ستا صفت کوو او مونږ به
خاندل هر څه لارل اوس به صبور نه
خاندی کله چی ستا صفت کوی مونږ به
ورپسی خاندو نه بلکی د ځان سره به
پټی پټی ژاړو کاش دا واده خو شوی
وی د صبور ارمان پوره شوی وی
زمونږ ارمان پوره شوی وی کله چی
به د صبور کور ته لاړو پخلی به مو په
خپله کوو صبور به د انگری خواته
راغی په خندا به شو وبه یی ویل
خویندو کله چی ما واده وکړ بیا به

مونږ کیسی کوو تیاره پوپی به درته
 دسترخوان ته رایی خوری به یی مریم
 به ستاسو ډیر قدر کوی خو ته لاری
 زمونږ هغه تمه ختمه شوه چی وریندار
 به مو قدر وکړی زمونږ لورگانی خو
 په تمه وی چی د ماما واده دی مونږ به
 داسی سیل کوو داسی لوبی به کوو په
 دی به یی لانجه وه چی کله ناوی
 راننوخی کومه سندرې به ورته چلانوو
 یوی به یوه یادوله او بلی به بله خو کله
 چی ته ولیدی لانجه یی نه وه تولو په
 اتفاق د سترگو اوښکی تویولی اوس به
 مونږ هغه جامی په څه کی اغوندو
 کومی چی صبور خپل او ستا واده لپاره
 مونږ ته اخیستی وی مونږ به هغی
 خونی ته څنگه گورو چی مونږ ستا
 لپاره سینگار کړی وه مونږ به یی

وز غموو خو صبور به ورته څنگه
گوری د پنډ لپاره اخیستی جوړه به
مونږ څنگه گورو د بنځو د سترگو
اوبنګی په تیزی سره تلی .

صبور سترګی سری وی د زیره یی
وینی څڅیدی د مریم څیره یی د مخ
څخه نه لرې کیده د هغی هغه سوک
چی دا یی په مخ پری وهلی و نه
هیریده مشر ورور یی خواته راغلی
اورد اسویلی یی وویست سترګی سری
وی نصواری پکول یی په سر ایښی و
وویل: -صبوره خپه

کیره مه دا ژوند دی ډیر څه په کی
راځی الله تعالی چی انسان پیدا کړی
بیرته یی مړ کوی هم ځکه الله تعالی
قران کریم کی فرمایي هر نفس د مرګ
څکونکی دی هیڅوک ژوندی نه پاتی

کیری که څوک ژوندی پاتی کیدی بیا
 به مو په مړو ژړل په مریم زه ډیر خپه
 یم له زړه می وینی څاڅی چا ته گوته
 نیسی چا ته وایی چی مدایی می ته یی
 چا ته وایی چی مریم تا ووژله شکر
 وباسه شهیده شوه دا مرگ الله تعالی
 خپلو خاصو بنده گانو ته ورکوی هغه
 یوه زړوره انجلی وه تل په میرانه
 جنگیدله خو دلته انقلاب دی اوس
 ژوندی لږ ساعت وروسته مړ بابا راپه
 یاد کړه زه یی له خوا پاڅیدم مازیگر
 وخت و راته وویل :

-بچو وختی ځان کور ته ورسوه انقلاب
 دی !

ورته ومی ویل:

- بابا له مونږ سره د چاڅه؟

بابا وويل :

-بچو انقلاب کی څوک سلامت او
ملا مت نه گوري د هر سړی مرگ روا
دی استغفار وایه

ورته ومی ویل:

- پلاره صحیح ده !

بابا وويل :

-بچو مونږ مړه کیږو خو دومره مه
ژاړی شهید سړی باندی د الله رحم وی
ځکه شهادت ورکوی که شهید توب
غوره مقام نه وی الله تعالی به هر چا ته
ورکولی

تری لارم د شپی زنگ راغلی ویل یی
پلار دی شهید شو وروره اوس زه تا ته
وايم صبر وکړه الله تعالی به یی بدله
درکړی او په اوس وخت کی ځان ته
تسلیت ورکول ستا کار دی ورشه خسر
ته دی ډاډ ورکړه د هغی غم ډیر لوی
دی د لور سربیره یی بڼځه هم مړه
شوه.

صبور سلگو نیولی و وویل:

لالا زه څنگه صبر وکړم مريم عسکر
 او زه يی دښمن وم د مینې په پيوند سره
 وتړل شو جگړه مو بس کړه د جگړې
 می نفرت راغلی فکر می کوو هر څه
 ختم شو غمونه ختم شو، ژړاگانې ختمې
 شوی، فریادونه ختم شو، اهوڼه ختم شو
 خو زه د دی خبرې ناخبر وم تر هغې
 چې چیرې جگړه وی دا هیڅه نه
 ختمیږي غمونه او جگړه یو ځای وی د
 جگړې سره تل غم ملگری وی اوس به
 لالا زه څنگه خپلې خونې ته گورم زه
 به خپل کور کی څنگه ویده کیرم زه
 چې به کله ویده کیدم د هغې څیره به
 می مخی ته ودریده خندل به یی خو
 اوس چې ویده کیرم د هغې خاموشه
 څیره به وینم په وینو لړلی مخ لالا دا
 غم ډیر لوی دی زه څنگه ځانته قناعت

ورکرم.

وروری وویل :

-صبره چی سر وی خولی ډیری دی !

صبور وویل:

- هو لالا چی سر وي خولی پیری دی
 خو سر یی مړ کړم یم یی مړه کړه
 هغه سر و زه خولی وم لالا دا خلک
 چی د خلکو ارمانونه وژنی، د خلکو
 زیږونه وژنی، د خلکو هیلې او امیدونه
 وژنی، د یوی کورنی سیوری وژنی،
 یوه کورنی د غم تگر ته کینوی، دوی به
 نه ویریری دوی چی دومره ظلمونه
 کوی په بنځو لاس پورته کوی بنځی
 زوروی دوی به نه ویریری له دوی به
 د قیامت ورځ هیږه شوی وی .

د صبور له سترگو اوښکی روانې وی
 او دا کلمه به یی تکراروله :

-مریم ته ولی مړه شوی؟ زه دی ولی
 یواځی پریښودم؟ زما ارمانونه دی ولی
 د خاورو لاندی کړه؟ اوس به زه
 روغتون کی څه وکړم؟ اوس به زه
 کور کی څه وکړم؟ کاش! ته ژوندی
 وی زه مړ شوی وی ،کاش! زه مړ
 شوی وی کاش!!!!.....

یو ځل بیا طالبان او پوځیان سره
 راغونډ شوی و خو د تیر په پرتله
 خاموشه و خندا نه وه، خوشحالی نه وه،
 لانجه نه وه، موسکا نه وه، شور نه و،
 ټول غلی ناست و لکه غرن بوټی داسی
 یی څیری نیولی وی دوه عسکرو په
 خپلو کی خبری کولی له ځان سره
 موسک شو یو سپین بریری چی لونگی
 یی د سر څخه تړلی وه او سپینه بریره
 یی درلوده لمر سوزلی تندی تریو کړ په

غوصه یی وویل:

-مړي شوي او تاسو خاندی لږ
وشرمیری!

عسکرو بیا ونه خاندل هر چا به د
خپل غم کیسی کولی ملا امام د خیر خو
خبری وکړی ټول ورته غوږ و بیا
کیناست مړاوی څیره او غمجن مخ یو
کس لري ځانته ناست و او د ځان سره
یی داسی ویل :

سوله به وړان وطن کې راشی

د خاورو لاندی ځوانان بیرته نه
راځینه

په بنار کی چاودنه وشوه خو دقيقي
وروسته د امبولانس غبرونه په بنار کی
اوریدل کیدل په مخابره کی دا غبرونه
اوریدل کیدل د مخ پتی جاسوسانو ریس
په یوه بمی چاودنه کی وژل شوی
دزبیر دا خبره رښتیا شوه چی مریم ته
به یی ویل:

- مریم ته غم مکوه مونږ به د مرګ
وروسته هم سره یوځای یو.

خو میاشتی ووتی د بنار منځ کی دوه
ځوانان روان و ښکلی څیری درلودی د
یو سره کتاب په لاس کی او بل کتابچه
لاس کی نیولی وه د کتابچی والا ځوان
یو سوالګر ته ګوته ونيوله او بل ځوان
ته یی وویل:

-دی جگری هم خه خه حالات په خلکو
راوستل دا سوالگر وینی دوه لورگانی
په فوځ کی ووژل شوی یوه لور یی
وسلوالو په کور کی وویشته یو ځوی په
پوځ کی ووژل شو او دوه یی د وسلوالو
د لوری ووژل شو اوس لگیا دی سوال
تولوی !

بل ځوان وویل :

-لور یی مریم نومیده کله چی وویشته
مونږ روغتون ته یوړه په لاره کی دوه
خبری وکړی یوه یی د شهادت کلمه
وویل او بل یی وویل ظالمانو زه نه زما
کورنی هم ووژله خدای ته به یی ځواب
وایی.

خوانانو سرونه د افسوس په بڼه
وڅوڅول او روان شو.

پای

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library